

Защо треперятъ листата на трепетликата.

Бѣхъ малко дѣте, баба ми ми разказваше приказки. Еднѣжъ, когато Дѣдо Господъ ходилъ по земята, всички дървеса му се покланяли, само трепетликата не. И за това Господъ я наказалъ да бѣде вѣчно неспокойна, да изтрѣпва и да трѣпѣри и при най-лекото подухвания на вѣтъра.

И азъ отъ тогава, отъ като чухъ тая приказка, всѣки пѣтъ съ страхъ поглеждахъ на това дърво, колчемъ отивахъ въ гората.

Веднѣжка слѣдъ пладнѣ на Спасовъ-день — бѣхъ порастналъ вече много — видѣхъ една голѣма трепетлика на единъ откритъ припекъ въ гората. Небето се заканваше съ буря. Всичкитѣ листа на трепетликата стоеха неподвижни. Тѣ бѣха тѣй спокойни, тѣй трепетно заспали, сѣкашъ да бѣха зазидани въ въздуха или направени отъ стъкло. Пъкъ и отъ цѣлата гора нито вѣтрецъ, нито птичи гласъ, само брѣмчението на горскитѣ мухи се носеше около затопленитѣ стѣбла на дървесата.

И щомъ повѣйна най-лекия прѣдвѣститель вѣтрецъ на бурята, още не бѣ се усѣтило нищо въ гората, трепетликата зашумолѣ тѣй тихо, тѣй тихо, сѣкашъ повтаряше приказката на баба ми, която вече отдавна лежеше подъ бѣлата плоча край село.

